

der Nr. 14, 15 og 16, fremhævet, at det ikke var rigtig, naar vi i det ene Affnit havde indbrømmet, at Udtrykket „Slagsmaal“ i sig selv var feilagtigt, da at beholde det i et andet Affnit. Jeg skal herimod gjøre opmærksom paa, at det dog forsaavidt bliver rigtig, som vi ganske vist i vort Endringsforslag til det tredie Affnit af Paragrafen ville have lagt en ganske anden Betydning end i det foregaaende Affnit, idet vi netop sætte særdeles Priis paa, at der i sidste Affnit beholdes et Udtryk, som tydeligt viser, at det kun er den personlige Vold, som skal give Politiet Ret til at indblande sig i de offentlige Forsamlinger under Tag, hvorom der er Tale, og at derimod al mulig Tummel og Spektakel, Molestering af Eiendom o. s. v. er Noget, som maa ordnes ad privat Veie. Vilde Folk leie deres Lokaler ud til støiende Forsamlinger, saa bliver det deres Sag; vil en Vært indlade sig paa at leie sit Lokale ud til Folk, som f. Ex. slaae hans Ufsekroner og Binduer ishykker, saa er det en fri Overeenskomst, hvorimod der ikke kan være Noget at sige; vilde Folk leie en Leilighed, som ligger lige op til et Lokale, hvor saadanne støiende Forsamlinger holdes, og vilde de betale den samme Leie for den som for en Leilighed, der ligger paa et roligt Strøg, saa bliver det deres egen Sag. Politiet skal, som sagt, ikke have Ret til at indblande sig i offentlige Forsamlinger under Tag, uden for at beskytte imod personlig Vold, og — naar det ellers finder det hensigtsmæssigt — for at hde dem, der forestaae Forsamlingen, Vistand til Ordens Overholdelse. Forøvrigt nære vi paa dette Punkt megen Mistænsksomhed mod Politiet; vi vilde ikke indbrømme det paa dette Gebeet, hvor det efter vor Overbeviisning intet Krav har at gjøre i Sikkerhedens eller Ordens Ravn, nogenformhelt Ret, der kunde misbruges, og de Yderligheder, som den ærebe Rigsdagsmand har opstillet for os som de mulige Følger af vort Forslag, tage vi imod, idet vi sige; langt hellere dem end saadanne Misligheder, der kunde følge af, at Politiet gjorde Skaar i den Forsamlingsfrihed, som Grundloven har villet hævde, og som vi ansee for at være af overordentlig stor Betydning for hele det politiske Livs Udvikling.

Meget ugjerne, men jeg troer, at det er nødvendigt, vender jeg mig derpaa til nogle af de fremsatte Sprogbemærkninger. Det blev sagt af den ærebe Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Varfod), at der var hele ni „Latinere“ i Udvalget. Det var en af de Ytringer i hans Foredrag, som glædede mig allermeest, thi den viste saa slaaende, til hvilken Yderlighed Folk kunne gaae i deres Ytringer. Det er ikke saa sjældent, at man her hjemme deels kan see udtalt paa Tryk og deels høre udtalt i Forsamlinger stærke Ord om „Aristokrater“, om „Bureaukrater“ og om „Folkelighedens og Frihedens Fjender“, anvendte paa Mænd, der under Tilstande som f. Ex. de preussiske vilde høre til det alleryderste Benfæ, der under Tilstande som f. Ex. de franske vilde være stærkt ubefatte for at blive deporterede til Rahanne, som kort sagt i andre Lande vilde blive erklærede for de stærkest fremadskridende Demokrater, for Antibureaukrater, for overordentlig folkelige og frisindede Mænd. Det er derfor meget godt, at der engang imellem træder saadanne Folk op som den ærebe Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds, der kan kalde Rigsdagsmændene for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning), Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) og Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) for „Latinere“; thi de ere akkurat ligesaa gode Latinere, som Andre ere „Aristokrater“, „Bureaukrater“, „Folkelighedens og Frihedens Fjender“. Det kommer altsammen an paa det Standpunkt, hvorpaa man stiller sig; stiller man sig paa et saa ultra Standpunkt som den ærebe Rigsdagsmand i sproglig Henseende, saa falder for ham den hele øvrige Verden sammen under Cet til „Latinere“, og stiller man sig paa et saa eensidigt politisk Standpunkt, som mange Medborgere gjøre, der tage Ordene „Aristokrater“ osv. forsængeligt, saa stiller hele den øvrige Verden sig for dem som et sammenhængende Maskepi af ufolkelige og frihedsfjendste Mænd. Begge Dele have lige meget og lige lidt paa sig. — Den ærebe Rigsdagsmand var meget stærk i sine Billeder, men han var ikke saa heldig som jeg forleden; min Sammenligning kunde staae sin Prøve, men den ærebe Rigsdagsmands Sammenligning var ikke heldig.